

**การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ
สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี***

**A Study Of Factors Affecting Achievement Of Chinese Language
Of Mattayomsuksa – Three Students In Watnongkor Community
School Uuder Chonburi Provincial Administration Organization**

ZHANG QING LING**

ดร.สิทธิพร นิยมศรีสมศักดิ์***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน ด้านโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี และหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ภายในครอบครัว ตัวนักเรียน และโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน รวมทั้งสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนจากตัวแปรกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 110 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า รายได้ของผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านตัวนักเรียน พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับมาก และความรู้พื้นฐานของภาษาจีนส่วนใหญ่มีเกรดอยู่ระหว่าง 0 - 1.00 ปัจจัยด้านโรงเรียน พบว่า คุณภาพการสอนของครูสอนภาษาจีน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน และความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารอยู่ในระดับมาก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 0-1.00

2. ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ภายในครอบครัว ตัวนักเรียน และโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีน ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน คุณภาพการสอนของครูสอนภาษาจีน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

*วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนรายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีน การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองที่เรียนภาษาจีนและความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน คือ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีนปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนได้ร้อยละ 36.40 เขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = -.318 + 0.613 \text{ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน } (X_5) + 0.270 \text{ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน } (X_7)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = 0.554 \text{ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน } (X_5) + 0.156 \text{ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน } (X_7)$$

Abstract

The purposes of this study were to evaluate the factors of family, the students, school and achievement score of Chinese language of Matayomsuksa 3 students in Watnongkor Community School under Chonburi Provincial Administration Organization; to find out the relationship among these factors with achievement score of Chinese language, as well as to construct equations of predicting achievement in Chinese language by the factors of family, the student and school. The samples used in this study were 110 Matayomsuksa 3 students. The statistical devices were mean, standard deviation, simple correlation and stepwise multiple regression.

The results revealed as follows:

1. The factor of family in the dimension of family income, between 10,001 – 15,000 baht, family support was at moderate level. The factors of the students in the dimension of attitude toward Chinese language and achievement motivation toward Chinese language were rated at high level, but basic knowledge in Chinese language was at 0 -1.00 average score. The factor of school in the dimension of quality of teaching learning, interrelationship between teacher and student and academic leadership of school principal were rated at high level, and Chinese language achievement score was at 0-1.00 .

2. In regard to the relationship among these factors with achievement score of Chinese language, it was found that attitude toward Chinese language, achievement motivation toward Chinese language, basic knowledge in Chinese language, quality of teaching learning and interrelationship between teacher and student, were related with Chinese achievement with statistical significance ($p < .05$). But, their family income, family support and academic leadership of school principal had no significant relation to Chinese language achievement.

3. knowledge in Chinese language and interrelationship between teacher and student, could predict learning achievement in Chinese language at 36.40 % by the following equations of raw scores and standardized scores:

The equation of raw scores

$$\hat{Y} = -.318 + 0.613 \text{ basic knowledge in Chinese language } (X_5) + 0.270 \text{ interrelationship between teacher and student } (X_7)$$

The equation of standardized scores

$$Z = 0.554 \text{ basic knowledge in Chinese language } (X_5) + 0.156 \text{ interrelationship between teacher and student } (X_7)$$

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญในเศรษฐกิจระดับโลกเป็นอย่างมากทุกประเทศต่างมุ่งหวังที่จะติดต่อกำขาย หรือสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศจีน สำหรับประเทศไทยมีการติดต่อทางการค้ากับประเทศจีนมานานตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสิ่งสำคัญในการสื่อสารระหว่างประเทศนั้นคือภาษา

ภาษาจีนถือได้ว่า เป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาษาอังกฤษ เนื่องจากประเทศจีนมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจจนก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจไม่แพ้ประเทศสหรัฐอเมริกาและยุโรป สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ภาษาจีนเป็น 1 ใน 5 ภาษาหลักขององค์การสหประชาชาติ และเป็นภาษาที่มีผู้ใช้มากที่สุดในโลก ปัจจุบันประเทศจีนมีประชากรมากกว่า 1,300 ล้านคน และยังมีชาวจีนโพ้นทะเลที่กระจายตัวอยู่ทั่วโลกอีกไม่ต่ำกว่า 300 ล้านคน ฉะนั้นประเทศต่าง ๆ จึงตื่นตัวสนับสนุนให้นักเรียน นักศึกษา หันมาสนใจเรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งปัจจุบันภาษาจีนได้เข้ามามีบทบาทในการติดต่อสื่อสารในสังคมไทยเป็นอย่างมาก ทั้งด้านธุรกิจและการศึกษา ทำให้สถาบันสอนภาษาและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เปิดสอนหลักสูตรภาษาจีน (สุนทร ชูดิทรานนท์, 2550 อ้างถึงใน ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551, หน้า 28-29)

การเรียนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ นั้นมีปัจจัยที่สำคัญหลายปัจจัยทั้งในระดับครอบครัว ระดับนักเรียนและระดับโรงเรียน เช่น เคลาส์เมร์ (Klausmeir, 1975, pp. 28-29) กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้เรียนว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนอกเหนือจากองค์ประกอบอื่น ๆ คือ คุณลักษณะของครู พฤติกรรมระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน สภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก นอกจากนี้ยังอธิบายองค์ประกอบย่อยเพิ่มเติมอีก 6 ประการ คือ 1) พื้นฐานความรู้เดิม ความสามารถด้านความรู้ 2) ความพร้อมทางกายภาพ 3) คุณลักษณะทางจิตใจที่รวมความสนใจ เจตคติ 4) เพศ 5) อายุ 6) ภูมิหลังทางครอบครัว

จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ในแต่ละปีการศึกษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำต้องปรับปรุง ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ, 2554) จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีว่า มีความสัมพันธ์กับปัจจัยใดบ้าง และปัจจัยใดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา

ภาษาจีนของนักเรียน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนสูงขึ้นและสามารถใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน จากปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 608-609) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 คน และสุ่มแบบแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครอบครัว ประกอบด้วย รายได้ของผู้ปกครอง นักเรียนที่เรียนภาษาจีน และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีน ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ประกอบด้วย เจตคติต่อวิชาภาษาจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชา ภาษาจีน และความรู้พื้นฐานของภาษาจีน และปัจจัยด้านโรงเรียน ประกอบด้วย คุณภาพการสอนของครูสอนภาษาจีน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน และความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (แต่ด้านรายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนและความรู้พื้นฐานของภาษาจีนเป็นแบบเติมค่า)

การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ความตรง (Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านโครงสร้างและภาษา จากนั้นผู้วิจัยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และโครงสร้าง (Construct Validity)

2. (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's alpha coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองได้แบบสอบถามคืนมาทั้งหมด 110 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

2. สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม คำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาระดับของปัจจัยที่ศึกษา จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการทดสอบสมมุติฐาน ดังนี้ คือ

2.1 ในการทดสอบสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่า “ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี” ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) และทดสอบนัยสำคัญจากความน่าจะเป็นของค่า r

2.2 ในการทดสอบสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า “ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี” ใช้การวิเคราะห์สมการการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ปรากฏว่า

1. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

1.1 ปัจจัยด้านครอบครัว

1.1.1 ด้านรายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีน พบว่า โดยส่วนมากผู้ปกครองมีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 33.60 รองลงมาคือ อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.60

1.1.2 ด้านการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ผู้ปกครองเห็นประโยชน์ของการที่นักเรียนได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษาจีน ผู้ปกครองกระตือรือร้นและสนใจที่จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาจีน และผู้ปกครองส่งเสริมการเรียนโดยจัดหาสถานที่ให้นักเรียนทำการบ้าน

1.2 ปัจจัยด้านตัวนักเรียน

1.2.1 ด้านเจตคติต่อวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเรียนภาษาจีนทำให้ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่น่าสนใจ ผู้ที่เรียนภาษาจีนเก่งสามารถประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงในอนาคต และการเรียนภาษาจีนทำให้นักเรียนสนุก

1.2.2 ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่ทำงานยากได้สำเร็จ นักเรียนอยากประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีน และนักเรียนพยายามที่จะทำให้ได้คะแนนสูงสุดในชั้นเรียน

1.2.3 ด้านความรู้พื้นฐานของภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนส่วนใหญ่มี

เกรดอยู่ในระหว่าง 0 – 1.00 คิดเป็นร้อยละ 34.60 รongลงมาคือ อยู่ระหว่าง 2.01 – 3.00 คิดเป็นร้อยละ 32.70

1.3 ปัจจัยด้านโรงเรียน

1.3.1 ด้านคุณภาพการสอนของครูสอนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ครูผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการสอน ครูผู้สอนภาษาจีนได้เตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี และครูผู้สอนภาษาจีนมีอารมณ์แจ่มใสในขณะที่ทำการสอนในชั่วโมงภาษาจีน

1.3.2 ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ เมื่อนักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเรียน ครูให้คำแนะนำเป็นอย่างดี ครูใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ตอบ และครูชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ดี

1.3.3 ด้านความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหาร โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ผู้บริหารกระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีกับครูและนักเรียน ผู้บริหารให้ความสนใจในการส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถทางวิชาภาษาจีน และผู้บริหารส่งเสริมครูให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนอย่างมีคุณภาพ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี นักเรียนส่วนใหญ่มีเกรดอยู่ในระหว่าง 0 – 1.00 คิดเป็นร้อยละ 33.60 รongลงมาคือ อยู่ระหว่าง 1.01 – 2.00 คิดเป็นร้อยละ 25.50

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ปัจจัยด้านครอบครัว โดยรวมและรายด้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยด้านตัวนักเรียน โดยรวมและรายด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปัจจัยด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานของภาษาจีน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ดังสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = -.318 + 0.613 \text{ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน } (X_5) + 0.270 \text{ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน } (X_7)$$

สมการพยากรณ์ ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ $Z = 0.554 \text{ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน } (X_5) + 0.156 \text{ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน } (X_7)$

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน

1.1 ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความรู้พื้นฐานของภาษาจีนเป็นตัวบังคับให้

เห็นถึงความรู้ ความถนัด และความสามารถของนักเรียน ในวิชาภาษาจีนการมีความรู้พื้นฐานเดิมอยู่มาก จะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้เรียนรู้ภาษาจีนได้มากขึ้น ถ้ามีความรู้พื้นฐานเดิมอยู่น้อยก็ทำให้การเรียนรู้เนื้อหาใหม่ช้า หรือทำให้ไม่เข้าใจ ซึ่งเชื่อว่า ความรู้เดิมมีส่วนเกี่ยวข้องและเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจีนได้ดีต้องอาศัยความรู้เดิมเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ ซึ่งความรู้พื้นฐานของภาษาจีนเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Theory) ซึ่งมีความเชื่อและแนวคิดหลักการว่า บุคคลเรียนรู้โดยการสร้างความรู้ด้วยวิธีการที่ต่างกันโดยอาศัยประสบการณ์เดิม กับโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม โดยมีความสนใจและแรงจูงใจภายในเป็นพื้นฐาน เมื่อบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหา หรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะเป็น แรงจูงใจให้เกิดการไตร่ตรอง ซึ่งนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา (วรรณทิพา รอดแรงคำ, 2541, หน้า 7-12) ส่วน วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543) ได้สรุปเงื่อนไขการเรียนรู้ของแนวConstructivism ไว้ว่า ความรู้ต่าง ๆ จะถูกสร้างด้วยความรู้ของตัวผู้เรียนเอง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับมาใหม่รวมกับข้อมูลหรือความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว รวมทั้งประสบการณ์เดิมมาสร้างความหมายในการเรียนรู้ของตนเอง เพียเจต์ (Piaget, อ้างถึงใน สุมาลี ชัยเจริญ, 2545) เชื่อว่าถ้าผู้ถูกกระตุ้นด้วยปัญหาที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญา (Cognitive Conflict) ผู้เรียนต้องพยายาม ปรับโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive Structuring) ให้เข้าสู่ภาวะสมดุลย์ (Equilibrium) โดยวิธีการดูดซึม (Assimilation) ได้แก่ การรับข้อมูลใหม่จากสิ่งแวดล้อมเข้าไปไว้ในโครงสร้างทางปัญญา และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Accomodation) คือ การเชื่อมโยงโครงสร้างทางปัญญาเดิม หรือความรู้เดิมที่มีมาก่อนกับข้อมูลข่าวสารใหม่ จนกระทั่งผู้เรียนสามารถปรับโครงสร้างทางปัญญาเข้าสู่ภาวะสมดุลหรือสามารถที่

จะสร้างความรู้ใหม่ขึ้นมาได้ และ บลูม (Bloom, 1976, pp. 30-34) กล่าวว่า พื้นความรู้เดิมคือ “ความสามารถทางปัญญาที่จำเป็นต้องมีมาก่อน” ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียนโดยบลูมมีความเชื่อว่า จะไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ (Learning Task) ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดถ้าหากผู้เรียนขาดความรู้เดิมที่จะเป็น ต้องมีมาก่อน แต่ถ้าผู้เรียนทุกคนมีความรู้เดิมที่จำเป็นอยู่ก่อนเป็นไปได้ที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้ และหากว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมแตกต่างกันก็จะมี ความระดับของผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน ดังนั้น ความรู้พื้นฐานของภาษาจีนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวก และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และผลการวิจัยของมณฑลเหอเป่ย์ ชมดอกไม้ (2541, หน้า 220) ที่พบว่า ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และงานวิจัยของแอนโธนี ฟิลลิปส์ และคริสติน(Anthony, Phillips & Christine, 2000) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ พบว่า ผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ และผลการวิจัยของเคาท์ซูลิส และแคมป์เบล (Koutsoulis & Campbell, 2001, pp. 109-125) ที่พบว่า ความสามารถเดิม เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ทั้งในกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

1.2 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กระบวนการเรียนการสอนเป็นการติดต่อระหว่างบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนแต่ละคนจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเข้าใจหรือทำความเข้าใจในบทเรียน เกิดความรู้สึกเชื่อถือและไว้

วางใจผู้สอน ไม่กระด้างกระเดื่อง ผู้สอนจึงมีโอกาสนำกิจกรรมให้ผู้เรียนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข กล่าวในสิ่งที่ควรกล่าวและวางตัวพอเหมาะพอดีกับเหตุการณ์ วิทกอสกี (Vygotsky, อ้างถึงใน สุมาลี ชัยเจริญ, 2545) อธิบายถึงการเรียนรู้ว่าเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยอาศัยสื่อกลางทางวัฒนธรรมของมนุษย์สร้างขึ้น การช่วยเหลือด้วยการชี้แนะ และการทำงานร่วมกับผู้อื่นจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เช่น ผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านทางกรมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับครู ส่วนโคแกน (Cogan, 1967 อ้างถึงใน วิวัตร พงษ์สุภา, 2544, หน้า 23) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนว่า สามารถช่วยให้ครูแนะนำสิ่งที่มีคุณค่าแก่นักเรียน เพราะตัวครูเองมีความต้องการที่จะกระตุ้นนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมของนักเรียนดังนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกและสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของนัยนา จันตะเสน (2547, หน้า 110) ที่พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและพฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ของครู มีผลทางบวกกับค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ รวมทั้ง คิน และฟิชเชอร์ (Khine & Fisher, 2003, อ้างถึงใน จันทน์ เทือกทอง, 2550, หน้า 51) ที่พบว่า ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ และมีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่ต่อความรู้ ความจำ และประสิทธิผลของพัฒนาการของนักเรียน

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ แต่ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ เจตคติต่อวิชาภาษาจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีนและคุณภาพการสอนของครูที่สอนภาษาจีน

2.1 เจตคติต่อวิชาภาษาจีน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เจตคติเป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางด้านจิตใจเป็นตัวกำหนดค่านิยมของแต่ละคน การสร้างหรือปลูกฝังเจตคติที่ดี จึงเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการศึกษาที่จะเสริมสร้างและพัฒนาบุคคลทั้งในทางสมองและจิตใจควบคู่กันไป ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนนั้น เจลา ประเสริฐสังข์ (2542, หน้า 256) และเพราพรณ เปลี่ยนภู (2542, หน้า 110) มีแนวคิดที่ตรงกันว่า ในการเรียนการสอนนั้น เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ต่อวิชาเรียน หรือครูผู้สอนนั้นมีความสำคัญมาก ถ้านักเรียนมีเจตคติที่ดีเด็กก็จะตั้งใจเรียน ชอบวิชาเรียนทำให้การเรียนมีผลดีในทางตรงกันข้ามถ้านักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีนักเรียนจะเกิดความรู้สึกรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากเรียนวิชานั้นๆ ทำให้การเรียนไม่รู้เรื่อง หนีเรียนจนอาจเกิดความล้มเหลวทางด้านการศึกษาได้ ครูจึงควรปลูกฝังเจตคติที่ดีให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดี รักครู รักการเรียนอยากมาโรงเรียน และในที่สุดนักเรียนก็จะประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทน์ เทือกทอง (2550, หน้า 202) ที่พบว่า เจตคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ดังนั้น เจตคติต่อวิชาภาษาจีนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน แต่ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนได้ อาจเป็นเพราะว่าเจตคติเป็นความรู้สึก และความเอนเอียงทางจิตใจ (Cruze, 1974, p. 187) ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน (Oller, 1979 อ้างถึงใน อัจฉรวางศ์โสธร, 2539, หน้า 47-48) ดังนั้น เจตคติของนักเรียนในแต่ละช่วงเวลาอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา นอกจากนั้น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนเป็นสิ่งที่ได้รับการ

พัฒนา จากสภาพแวดล้อมทางบ้าน อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัวการได้เปรียบทางฐานะทางเศรษฐกิจ การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน และวิธีการสอนของครู (Gardner & Lambert, 1972, pp. 1-136) เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนได้ แต่จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ รายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาทจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เจตคติต่อวิชาภาษาจีนไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาและความพยายามอย่างสูงสุดของนักเรียนที่จะศึกษาให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษานักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความปรารถนาและความพยายามสูงที่จะศึกษาให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งให้สำเร็จล่วงหน้าไปด้วยดีโดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีหรือพยายามทำดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความกังวลเมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น มีความต้องการความสำเร็จสูงขึ้น ลิตเติลวูด (Littlewood, 1990, pp. 55-57) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบหลายประการที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น แรงขับภายในของแต่ละบุคคล ความต้องการประสบความสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการ การตอบสนองต่อประสบการณ์ใหม่ ๆ ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีน จึง

มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของแนบ มิช และโมสเทลเลอร์ (Nave, Miech, & Mosteller, 2000, อ้างถึงใน จันทน์ เทือกทอง, 2550, หน้า 37) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนดีนั้นจำเป็นต้องมีนิสัยการเรียนที่ดี เช่น ขยันอ่านหนังสือ หมั่นศึกษาความรู้เพิ่มเติมทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอในขณะที่อ่าน จะต้องจดบันทึกข้อความต่าง ๆ ไว้ ซึ่งการ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner & Lambert, 1972, pp. 114-115) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองไว้ 2 ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจความต้องการหรือความปรารถนาของตนเพื่อจะนำประโยชน์ไปใช้ในด้านเศรษฐกิจ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจความต้องการหรือความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เป็นเหมือนผู้เป็นเจ้าของภาษา เป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสามารถติดต่อกับชุมชนหรือเจ้าของภาษา สุพัจน์ สุกมลสันต์ และกัญญาทิพย์ สิงหะเนติ (2537, หน้า 13) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไว้ว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีแนวโน้มว่าจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ โดยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แต่แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านทางนิสัยการเรียน ดังนั้น ถ้านักเรียนสองคนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงเท่า ๆ กัน แต่ถ้า

นักเรียนคนหนึ่งมีนิสัยในการเรียนที่ดี เช่น รู้จักการทำบ้านที่ก่อกอง การค้นคว้าหาความรู้ การถาม การอ่าน การท่องจำ การทบทวน ฯลฯ นักเรียนที่มีนิสัยการเรียนที่ดี ก็ย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักเรียนที่มีนิสัยการเรียนที่ไม่ดี

2.3 คุณภาพการสอนของครูที่สอนภาษาจีน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าคุณภาพการสอนเป็นเรื่องของการชี้แนะแก่นักเรียน ทำให้ผู้เรียนทราบว่า สิ่งที่เรียนคืออะไรและผู้เรียนควรทำอะไรบ้างโดยเฉพาะครูผู้สอนเป็นคนจีนมีความยุติธรรม เสมอภาคกับนักเรียนทุกคน ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธาในตัวครูผู้สอนเป็นอย่างยิ่งทำให้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก บลูม (Bloom, 1982) ได้เน้นถึงความสำคัญของคุณภาพการสอนของครูโดย เชื่อว่าคุณภาพการสอนของครูเป็นตัวแปรที่เป็นกลไก สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อ และ กูด (Good, 1983, pp. 127-144 อ้างถึงใน จุฑาทิพย์ ชาติสุวรรณ, 2548, หน้า 9) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพการสอนว่าครูที่มี คุณภาพการสอนประกอบด้วย การสอนอย่างตั้งใจจริง มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอน สามารถอธิบายความหมายได้ชัดเจน จัดกิจกรรมการ สอนได้อย่างเหมาะสม เตรียมการสอนและเอาใจใส่ใน การสอนเป็นอย่างดี ซึ่งเขาเชื่อว่าการสอนที่มีคุณภาพจะ มีผลต่อการเรียนการสอนของนักเรียนช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ดังนั้น คุณภาพการสอน ของครูสอนภาษาจีนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศนีย์ พิศาลรัตน์คุณ (2551, หน้า 2) ที่พบว่า ผลสำเร็จของผู้เรียนมีผลมา จากการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของ ศูนย์ เช่น ครูผู้สอน เป็นปัจจัยที่ส่งผลสำคัญต่อผู้เรียน แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า คุณภาพการสอนของครู ที่สอนภาษาจีนไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนวิชาภาษาจีน อาจเป็นเพราะว่าจำนวนนักเรียนใน ห้องเรียนแต่ละห้องมีมากเกินไป (Holden, 1985, pp. 289-291) ซึ่งในโรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีนักเรียนอยู่ระหว่างห้องละ 30-40 คน ทำให้การดูแลของครูไม่ทั่วถึง อาจส่งผลให้การ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนมีประสิทธิภาพ น้อยลง โฮลเดนยังได้เสนอแนวทางทำให้การสอนภาษา ต่างประเทศประสบความสำเร็จว่า ห้องเรียนหนึ่ง ๆ ควร มีนักเรียนประมาณ 12- 20 คน เพื่อนักเรียนจะได้มีโอกาส ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ในการสอนแต่ละครั้งควร ใช้เวลาประมาณ 30 นาที โดยสอนทุกวัน สัปดาห์ละ 5 วัน และครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยต้องสนใจ ศึกษารายละเอียดในคู่มือครูให้มากที่สุดเพื่อจะได้สอนให้ บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อมี เวลาเรียนภาษาจีนสัปดาห์ละ 1 คาบ มีจำนวนน้อยเกินไป และครูผู้สอนภาษาจีนส่วนมากเป็นนักศึกษาจีนแลกเปลี่ยน การเปลี่ยนแปลงครูผู้สอนภาษาจีนบ่อย ๆ ทำให้นักเรียนต้องปรับตัวในการเรียน กล่าวคือ วิธีการสอน ของครูแต่ละคนไม่เหมือนกัน นอกจากนี้ สื่อที่ครูใช้ในการ จัดการเรียนการสอนในโรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ใน วิทยาลัยมีไม่เพียงพอ เช่น นักเรียนไม่มีหนังสือภาษาจีน เป็นอุปสรรคต่อการเรียน เพราะการได้รับสื่อต่างๆ มี ประโยชน์เนื่องจากเป็นตัวป้อนทางภาษา (Krashen, 1982, p. 32) ดังนั้นคุณภาพการสอนของครูสอนภาษา จีนจึงไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียน

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถ พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ รายได้ของผู้ปกครอง นักเรียนที่เรียนภาษาจีนการส่งเสริมการเรียนรู้อของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีน และความเป็นผู้นำ ด้านวิชาการของผู้บริหาร

3.1 รายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียน ภาษาจีนไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,001 – 15,000 บาทซึ่งถือว่าเป็นรายได้ที่ไม่มากนัก เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่จบการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษาอาชีพของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างในโรงงาน ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องทำงานตั้งแต่ 7 โมงเช้า จนถึง 2 ทุ่ม จึงไม่มีเวลาเอาใจใส่ ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจให้นักเรียน และเนื่องจากจำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนพี่น้องที่กำลังศึกษา และค่าใช้จ่ายสูงเช่นค่าเช่าบ้าน ค่าอาหาร ค่าเรียน ค่าน้ำมันรถ เป็นต้น จึงไม่สามารถอบรมเลี้ยงดูได้ดี หรือเนื่องจากการศึกษาในโรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยนักเรียนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนและยังได้รับการสนับสนุนจากทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีให้นักเรียนได้เรียนภาษาจีนจากเจ้าของภาษา โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกจากนี้ค่ากิจกรรมบางส่วนเท่านั้น เนื่องจากเหตุผลดังกล่าว รายได้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนจึงไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนได้

3.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ปกครองมีรายได้น้อยจึงไม่มีเงินที่จะสนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนพิเศษหรือจัดหาซื้อวัสดุอุปกรณ์ หนังสือต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาจีนเพิ่มเติม หรือเพราะว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นรับจ้าง ผู้ปกครองต้องเครียดกับการทำงานจึงไม่มีเวลาเอาใจใส่ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจให้นักเรียน หรืออาจเป็น

เพราะว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่จบการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษา มีความรู้ค่อนข้างน้อย จึงไม่สามารถให้คำแนะนำแก่ลูกเวลาที่ลูกมีปัญหาทางการเรียนหรือทำการบ้านไม่ได้ และนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ไม่จำเป็นต้องอาศัยการส่งเสริมของครอบครัวก็สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้เหมือนกัน นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหรือวิชาอื่น ๆ นั้นขึ้นอยู่กับความร่วมมือของหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ปกครองและโดยเฉพาะตัวนักเรียนเอง ดังนั้น การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนที่เรียนภาษาจีนจึงไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กัลยา อินทรสาร (2540, หน้า 102) ที่พบว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ และผลการวิจัยของอัญชลี หนูรักษ (2546, หน้า 87) ที่พบว่า การส่งเสริมของครอบครัวไม่เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.3 ความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารด้านวิชาการขาดทักษะในการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน และวิชาภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ผู้บริหารจึงไม่สามารถให้คำแนะนำและไม่ค่อยให้ความสำคัญในการเรียนการสอนวิชานี้ หรืออาจเนื่องมาจากการบริหารงานด้านการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่มีการการปรับเปลี่ยนตำแหน่งฝ่ายการศึกษาบ่อย ทำให้นโยบายด้านการจัดการศึกษามีการปรับเปลี่ยนทำให้การบริหารงานด้านวิชาการไม่ต่อเนื่อง อนึ่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี

วิชาเอกประถมศึกษา ซึ่งไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน ประกอบกับผู้อำนวยการโรงเรียน มีวุฒิการศึกษาปริญญาโท วิชาเอกการบริหารการศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับการเรียนการสอนภาษาจีน ดังนั้นความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนจึงไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านตัวนักเรียนทางด้านความรู้พื้นฐานของภาษาจีนและปัจจัยด้านโรงเรียนทางด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรส่งเสริมให้ครูภาษาจีนระดับประถมศึกษาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพเพื่อสร้างพื้นฐานความรู้เดิมทางภาษาจีนให้แก่เด็กนักเรียนก่อนที่จะเรียนในชั้นมัธยมศึกษาต่อไป และครูผู้สอนภาษาจีนควรสร้างบรรยากาศที่มีความอบอุ่น เป็นมิตรและมีความเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งจะเอื้อให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และกล้าแสดงออกซึ่งความคิดและความสามารถของตนเอง

1. ผู้ปกครองควรให้การส่งเสริมสนับสนุนการเรียนภาษาจีนของนักเรียนตั้งแต่ยังเด็กเพื่อเป็นการปูพื้นฐานความรู้ทางภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2. ควรตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน

3. โรงเรียนควรสร้างกระบวนการในการสร้างความรู้พื้นฐาน กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรศึกษาปัญหาทางการเรียนวิชาภาษาจีนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ส่งผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับผลการเรียนที่ดี

3. ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน เช่น เชาวปัญญา ความถนัดทางภาษา นิสัยการเรียน ความตั้งใจในการเรียน ความคาดหวังในการเรียน และการวัดผลประเมินผล เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา อินทรสาร. (2540). องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินฤนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จันทน์ เทือกทอง. (2550). ตัวแปรพุทธะดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- จุฑาทิพย์ชาติสุวรรณ. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอน ความถนัดทางภาษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียน การคิดอย่างมีวิจารณญาณ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2. ปรียญานินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจลา ประเสริฐสังข์. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. จันทบุรี: สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี.
- ทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสำเร็จของผู้เรียนในศูนย์การศึกษาอิสลาม ประจำมัสยิด (ดาดีกา) สามจังหวัดชายแดนภาคใต้. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม*, 4(1), 73-90.
- นัยนา จันตะเสน. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดนครพนม: การวิเคราะห์พระหุระดับ. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.
- เพราพรรณ เปลียนภู. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- มณเฑียร ชมดอกไม้. (2541). การวิเคราะห์พระหุระดับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา โครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, หลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2541). ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism). *วารสารสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 45(101), 7-12.
- วัฒนาพร ระจับทุกข์. (2543). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิวัตร พงษ์สภา. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา. *งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- ศูนย์จีนศึกษา. (2551). *การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย* สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุมาลี ชัยเจริญ. (2545). *ทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึม*. ขอนแก่น: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และกัญญาทิพย์ สิงหะเนติ. (2537). หน่วยที่ 6 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษา. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมสธิราช.
- อัจฉรา วงศ์ไสร. (2539). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี หนูรักษ์. (2546). องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดปัตตานี. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*

- Anthony, J., Phillip, B., & Christine, E. (2000). Cognitive affective personality and demographic predictors of foreign- language achievement. *The Journal of Education Research, 94*, 3-15.
- Bloom, B. S. (1976). *Handbook on formative and summative evaluation of student learning*. New York: McGraw-Hill Book.
- Holden, S. (1985). Teacher Children. *ELT English Language Teaching Journal, 39*(4), 289-291.
- Klausmeir, H.J. (1975). *Learning and human abilities, educational psychology*. New York: Harper Brothers.
- Koutsoulis, M. K., & Campbell, J. R. (2001). Family Process Affect Student, Motivation, and science and math achievement in Cypriot High Schools. *Structural Equation Modeling, 8*(1), 108-172
- Gardner, R. C., & Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and motivation in second language learning*. Rowley: Newbury House.
- Littlewood, W. T. (1990). *Foreign and second language learning*. New York: Cambridge University press.